

Geluk zoeken in China

Samen met zijn vriendin Annie emigreert Miguel Delcour, oud-student Grafisch Management in Tilburg, naar China. 'Goudzoekers die erheen gaan om geld te verdienen, worden er ongelukkig.'

CHRISTEL BOS

De dozen in de gang staan klaar om verscheept te worden. Een Perzische kat komt nieuwsgierig om de hoek kijken. Voor deze witte pluizenbol hebben oud-student Miguel Delcour en zijn vriendin Annie Yip de vlucht een week vervroegd. China heeft de regels voor de invoer van huisdieren aangescherpt. Na 15 februari moeten alle huisdieren die op het vliegveld van Shanghai aankomen dertig dagen in quarantaine. Delcour moet er niet aan denken dat zijn 'verwende, aristocratische' kat dertig dagen zonder snoep en dagelijkse borstelbeurt moet doorbrengen. Hij hoopt met het vervroegde vertrek de regels te kunnen omzeilen. 'Iedereen verklaart ons voor gek, maar als je weet dat Chinezen koud en kil met dieren omgaan, wil je je kat nog geen dag aan ze toevertrouwen', zegt Delcour. Vanuit zijn huis in Zoetermeer is hij nog maar één jaar geleden

gestart met zijn eigen bedrijfskundig adviesbureau Firm in Enterprise. Op managementniveau geeft hij advies aan bedrijven en instellingen, variërend van wegenbouw tot de opvang van mishandelde vrouwen. Over bijvoorbeeld ISO, een kwaliteitssysteem dat alle werkprocessen van de inkoop en verkoop tot relatiebeheer, vastlegt in een handboek.

Het is nog maar een paar maanden geleden dat Sunny, een vriendin uit China, langskwam en Annie een baan aanbood als general manager van een meubelfabriek. 'We hebben elkaar diep in de ogen gekeken en ja gezegd. Het is onze droom om naar China te gaan. Annie wil graag naar het land van haar ouders.'

Zelf kan Delcour niet goed onder woorden brengen wat hem zo aantrekt. 'Het is een bepaald gevoel. Misschien moet je dat niet in woorden omzetten.' Wat hij wel weet is dat veel mensen dollartekens in hun ogen krijgen als ze aan China denken, maar dat is

niet de reden om naar het land te gaan, zegt de oud-student. 'Goudzoekers die erheen gaan om geld te verdienen, lopen grote kans ongelukkig te worden. Als je voorbij gaat aan hun cultuur, niet integreert en alles even snel denkt te kunnen regelen, ga je op je gezicht. Chinezen pikken dat niet en maken in eerste instantie gebruik van je, maar laten je vallen als ze je niet meer nodig hebben.'

'Veel mensen gedragen zich als rijke, arrogante buitenlanders'

Vijf dagen na het aanbod om in China te gaan werken, zaten ze in het vliegtuig om een kijkje te nemen in de fabriek in Shanghai, een metropool waar 23 miljoen mensen wonen. De meubelfabriek aan de rand van de stad maakt meubels in koloniale stijl. Het

overgrote deel, zo'n 90 procent, wordt naar Nederland verscheept. De werknemers worden per stuk betaald en werken daarom vaak zeven dagen in de week om zoveel mogelijk geld te verdienen. 'Sunny is geen slavendrijver, anders zouden we er niet naar toe gaan. Ze voorziet alle werknemers van een huis. Elke dag wordt er voor tweehonderd man gekookt en ze betaalt meer dan de gemiddelde concurrent. In onze ogen worden ze dan nog steeds uitgebuit, maar voor Chinese begrippen is het redelijk.' Delcour laat alles achter. Zijn familie, vrienden en kennissen. Maar ook zijn huis, dat hij nog maar één jaar geleden heeft gekocht en dat nog niet verkocht is. De meeste pijn doet misschien wel het afscheid van zijn auto, die hij nog maar vier maanden heeft. 'Het is mijn eerste nieuwe auto en tja, ik blijf een jongen.' In Shanghai is hij nog niet verzekerd van een baan. Het wordt voor hem moeilijk werk te vinden. In tegenstelling tot zijn

FOTO: PIET DEN BLANKEN

vriendin, die Mandarijn spreekt, beheerst hij de taal onvoldoende. Toch heeft hij het er allemaal voor over. 'We kunnen altijd terug. We hebben onszelf twee jaar de tijd gegeven. Mocht een van ons het voor die tijd emotioneel niet redden, dan gaan we allebei terug.'

Helemaal werkeloos zal Delcour in China niet zijn. Hij is van plan zijn bedrijf voort te zetten en wil proberen de bedrijven daar van bedrijfskundig advies te voorzien.

Grootgebracht tussen de drukpersen van zijn vader, wist Delcour op zijn zesde al wat hij wilde worden. Net als zijn vader wilde hij in de boekbinderij. 'Dat was logisch. Mijn overgrootvader is met het bedrijf begonnen. Ik wist toen al dat ik het leuk zou vinden.' Delcour was geen studiebol. Zijn score voor de citotoets was de laagste van de hele school. Hij zou het niet ver schoppen, dacht de leerkracht. Dus ging hij naar de mavo en koos voor de exacte vakken, waar hij het slechtst in was.

De conrector raadde het hem af. Maar Delcour ging zijn eigen weg. Hij wist precies wat hij nodig had om naar het Grafisch Lyceum in Amsterdam te kunnen. 'Ik ben nog altijd heel blij dat ik toen al wist wat ik wilde worden.' Het Grafisch Lyceum haalde hij in vier jaar. 'De economische en administratieve vakken vond ik het interessantst. Ik was niet het type dat tot mijn oksels in de inkt zat. Een leven achter de drukpersen am-

'Ik was niet het type dat tot mijn oksels in de inkt zat'

biërde ik niet.' Hij hield er vooral van om dingen te regelen. 'Als kind liet ik mijn broer opruimen in plaats van dat ik het zelf deed.' Delcour besloot naar Tilburg te gaan om de opleiding Technische Bedrijfskunde te gaan doen. In het tweede jaar koos hij voor Grafisch

Management. 'Ik werd voorzitter van studievereniging Corps '87. Eigenlijk was ik een saaie student. Ik dronk geen bier, nu nóg niet. Op feestjes had ik het rond drie uur 's nachts wel gezien, terwijl de rest tot in de vroege uurtjes doorging.' Tijdens zijn studie miste hij de Oosterse invloeden. In de Nederlandse en Engelse studieboeken, die uitsluitend handelden over westerse professoren, ontbraken de Aziatische bedrijfskundige goeroes. 'Ik ben altijd al geïnteresseerd geweest in filosofie en kwam op die manier ook in aanraking met de oosterse denkwijzen. Ik was nieuwsgierig naar het Aziatische management.' Hij greep zijn kans toen hij in 1999 een halfjaar op stage mocht. Hij koos voor China, dat toen nog niet booming was.

Op zijn stageplek, in een fabriek die offsetmachines maakte voor het drukken van visitekaartjes, leerde hij de Chinese cultuur en gewoontes kennen. Omdat hij in zijn eentje was en de taal niet sprak was hij erg afhankelijk van de goodwill van mensen.

'Ze gooiden de deur voor mij open. Ze namen mij mee uit, gingen naar de winkel en kochten eten voor mij. Omdat ik zo afhankelijk was, maakte ik erg makkelijk contact met ze. Je bouwt op een bijzondere manier een band op. Die behulpzame mensen hebben China voor mij mooi gemaakt.'

Vanaf het begin heeft Delcour zich aangepast. 'Ik heb mezelf gereset. En had me voorgenomen me niet te verzetten tegen hun cultuur. In de winkels probeerde ik Chinees te spreken. Ook al maak je fouten, het wordt gewaardeerd. De fout die veel mensen maken is dat ze zich gedragen als rijke, arrogante buitenlanders. Op die manier maak je weinig contact, tenminste niet op een positieve manier.'

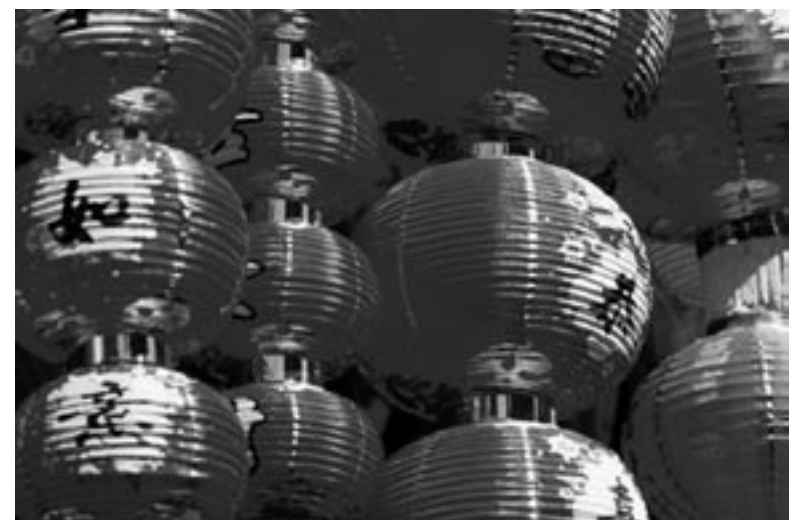
Hij kwam in een huis met drie collega's terecht. Niemand sprak Engels. Delcour kocht een cd en leerde zichzelf wat woorden Chinees. 'We ontwikkelden onze eigen taal. Zij leerden mij Chinees dat ik mixte met het Engels en Nederlands. Ik leerde hen Engels. Na drie maanden voerden we zelfs politieke discussies.' Toen hij wegging bood zijn baas hem een baan aan als general manager van de fabriek. Een van de

redenen waarom hij Delcour zo graag wilde hebben, is dat de student zo snel integreerde, op een waardige manier met zijn collega's omging en de Chinese cultuur zo goed begreep. Daarbij kwam dat hij verstand van zaken had. Delcour koos voor zijn studie, keerde terug naar Nederland en haalde zijn hbo-diploma.

Toch was dat papiertje nog niet voldoende voor Delcour. Hij stortte zich op de studie Bedrijfskunde aan de Erasmus Universiteit in Rotterdam. 'Ik wilde bedrijfskundig adviseur worden en dan moet je bepaalde inzichten hebben en kunnen analyseren. Op de universiteit leer je door meerdere brillen kijken.' Omdat hij daar breed werd opgeleid verloor hij het contact met de grafische wereld. Dat contact wil hij herstellen als hij in China is. Met zijn kennis van de grafische industrie en kennis van beide landen denkt hij dat er genoeg kansen voor hem

liggen. 'Ik wil voor bedrijven onderzoek doen naar hun kansen in China.'

Er zijn volgens Delcour legio mogelijkheden voor de Nederlandse grafische industrie in het Oosten. Daar wordt nu nog te weinig gebruik van gemaakt. 'Elsevier bijvoorbeeld laat een deel van zijn drukwerk in China drukken. De grootste drukkerij van Amerika heeft er een kantoor. Deze bedrijven maken vooral gebruik van de goedkope arbeidskrachten, maar er zit meer. Een potentiële markt. Je moet nu al gaan kijken en niet over twee jaar, want dan is het te laat. Als bedrijf kun je er nieuwe producten op de markt brengen. In Nederland kunnen we foto's printen in een album. Dat kunnen ze in China nog niet. Misschien is er wel een markt voor. Dat wil ik gaan onderzoeken.' Maar, zegt Delcour, 'Het kan ook zijn dat ik bijvoorbeeld een fabriek in fietsbellen ga managen, lijkt me ook leuk.'

Curriculum Vitae Miguel Delcour

Geboortedatum	: 28 april 1975
Geboorteplaats	: Hilversum
Vader	: eigen boekbinderij
Moeder	: huisvrouw
Opleiding	: Grafisch Lyceum Amsterdam, Grafisch Management Tilburg en Bedrijfskunde Erasmus Universiteit Rotterdam
Functie	: eigen bedrijfskundig adviesbureau
Burgerlijke staat	: in juni trouwt hij met Annie